

»Sami moji učenci! Ali, kdo ve, kje trohne vaša telesa! Ljubezen domačih in hvaležnost vse župnije je združila vaša imena tu na kameniti plošči; da vas je še tudi Bog združil ondi, kamor vsi želimo za vami! Upamo! Če je svet hudoben, Bog je neskončno usmiljen.«

Gospod Janez se je zamislil. Pomolil je za vse. Za te in za druge, ki mu jih je še toliko krila sveta gruda. In kar ni mogel od njih ... Kakor da ga drže z živimi srci, z živimi očmi, z živo besedo: Tvoji smo. Ostani!

† Leop. Turšič:

Sladko mlekce.

užek — hov, hov in mucek — mjav, mjav,
mojemu mlekcu veljá ta pozdrav?
Kak sta priliznjena danes oba,
eden se bolj mi ko drugi sladká!

Kužek, ti tega ne veš? — Kužki zajčke lové! —
Mucek, ti tega ne veš? — Muckom miške dišé! —
Vidva pa rada bi mlekce srebala,
ki ga je meni mamica dala?

Kužek — hov, hov in mucek — mjav, mjav,
pojdiva svojo pot, kakor je prav!
Sladkega mlekca iz lončka ne dam,
glejta, še lepše — posrebljem ga sam.

Pesem.

Otrok išče na trati deteljo štiriperesno in sanja. Sanja o sreči, o lepih, brezkončnih daljavah, o mestih razkošnih; sanja bogastvo, krasoto, ki v škrlatu žameta, v svili, brokatu je skrita; sanja rubine, smaragde — o njih mu je nekdam ded pravil ...

Otrok išče na trati deteljo štiriperesno in sanja. Pa kako naj najde deteljo čudežne sreče, če je že srečen, a sam ne ve tega; saj sreče se svoje otrok ne zaveda.

V jasnih očeh mu odsvita ta sreča duše brezskrbne; zarja ognjena ovija pod mrak ga v ta žamet škrlatni; svila se zlata v potoku razliva sred trate; mesta razkošna zida oblak mu vrh jasne poljane; ko zvečeri se, zvezde-svetilniki v njih zagorijo.

Biseri jasni so solze ljubljene mame, kadar poljublja ga in odpravlja v šolo vesela:

»Pojdi, o dete, sreča ti moja, up in življenje! Pojdi, izpolni mi vroče srca hrepenenje. Glej, da postaneš kdaj mož moder in slava dežele! Če pa ne boš razumel svetá učenosti in bodo tiste globoke besede le črke črvice, ki bi ti dušo pošteno ranile, ta limbar blesteči — vrni popreje se v mamice skrbno naročje! Pasel boš bele ovčice sred sinje divjine; tepel se z orlom, ko bodeš močnejši, za ovco-zgubljenko. Materi, starki boš stregel, donašal mi mleko s planine, pesmi mi peval pastirske, domače, vesele. S slavci, škrijanci se bodeš pobratil, v solnčni žar se odeval, ki pozlati te in porjavi ti kožo blestečo!«

Dete brezskrbno išče po travi deteljo sreče. Mati ga čaka. Njej detelja ta je on sam — sreča ljubezni, matere upanje zlato.